

Trööstisõnu

„Siin riik tulgu!“ Rõnda paluvad usklikud juba aastafadi, oodates Jumala töotuste täitumist. Nad võtavad kannatlikult jeda rõõmuriiki, olles kindlad, et see neile kind oiaks jääb.

Elu tulevase riigi varjudes valgustab nende südant ja meelt, kes võtavad oma kuningaga tulekut. Pühakiri ütleb Kristusest, et „tema ilmub teist korda ilma patuta neile, kes teda võtavad õndjuseks.“ Gebr. 9, 28. Seejärel hüüab ka laulik: „Kui kallid on ju haldus, oh Jumal, et inimeste lepsed kipuvad ju tiibade varju alla. Nemad jäävad küll ju koja rõhketest andidest ja ja joodad neid oma armuõdest. Seest siin juures on eluallikas, siin juures me saame näha valgust.“ Laul 36.

Kõik tuleb neile heaks, kes Jumalat armastavad. Piitame jeda ikka ja jälle enestele meesti finnitada. Nähes varjusid koonduvat meie eluteele, me siiski ei kardad, sest me märkame neis Jumala armastust, kes tahab meie mõtteid kõrgemale juhtida. Kui me kõnnime surmavarju orus, me ei kardad siiski kurja. Meie viimine väimne tema valgusriigis. Me kiidame iga päev Jehoova, kes aietab meie kõorma kandmiseks, aga kes aietab jeda ka lenda.

Jumala lapsed elavad küll siin maailmas ja täidavad oma maieid kühustusi, aga nad elavad samal ajal ka ühte kõrgemat elu. Nende õnnelikkus on varjatud selles kõrgemas elus. Meie teadmine on siin selles elus piiratud. Me ei mõista veel Jumala mõtteid ega teesid täielikult, aga me võime igas olukorras usaldada tema armastust. Jumala mõtted ja teed on teisjuga ja kõrgemad kui meie omad, aga need viivad meid heale lõpule.

Kui meil ei lähe nii hästi, kui me soovime, siis pole vaja muriseda ega saada kannatamatuks. Kõik maieid asjad ei ole väärt, et nende puudumisel tasakaalu kaotaksime. Ode White'i julest leiame selle kohta järgmise nõuande:

„Õnn, mis saadakse omakasu põhimõttel, ja mis omandatakse väljaspool meie kohustetäitumist, on ajutine ja tühine; see kaob peaa, jättes järele üffilduse ja rahutuõetunde. Jumala teenimine aga annab meile jäädava rahu ja rõõmu.

Kristlane ei kõnni teadmatuse teedel; tema ei anna end kasutute murede ja pettumuste meelevalda. Kui meile pole oiaks antud maista selle elu mõnuse, siis võime jeda rõõmsamalt vaadata tulevikku. Juba siin maies elus kristlane võib rõõmustada oiause üle Kristusega; ta võib alati vaadata armastuse valgusele ja tunda selle trööstivat lähedust.

Iga samu meie elus finnitab meie ühendust Jeesusega, võimaldab meile suuremaid kogemusi tema armastuses ja toob meid auksele kodumaale lähemale.

Urgem seejärel heitkem ära oma lootust, vaid saagem kindlaks kui ialgi enne. „Siinamaale on Jehoova meid aidanud,“ ja ta aietab meid otjani.

Vidagem mees kõik need armuanded, mis Jumal meile senti nii rikkalikult on annud. Mõtelgem piaratele, mis ta on kühvatamud, ja valudele, mis ta on vaigistanud, raskustele, mis tema on lahendanud, vajadustele, mille eest tema on hoolitsenud, ja õnnistustele, mis ta meile nii mõõmatult õn jaganud! Seega me kogume enestele jõudu eelseisva võitluse jaoks.

Meil tuleb eelseisvail võitlustel arvestada raskustega, aga meie peale pandavad katsumised ei ületa ialgi meie jõudu. Töötagem, kus ial võimalik, ja uskugem, et meie võimed vastavad täielikult igale läbikatsumisele.

Taeva väravad avatakse Jumala lastele õigel ajal. Siis kostavad Aukuninga huultelt nende kõrvu ülevad sõnad: „Tulge jia, minu Jia õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma asutamisest.“ **M. B**

Tempel

Templi all me mõistame pühamat, kus elab ja asub Jumal. Tempel kui pühakoda või pühama on kindlasti mingi materjaalne ehitus, aga templi mõistet võib ka kasutada sümboolselt või vaimlikult. Sümboolsete templitega on tuntud väljendused: kunstitempel, rahutempel, püha Jumala tempel, ihutempel, hingetempel, vaimutempel jne. Käsitame mõnda neist.

Püha Jumala tempel.

Selle sümboolse väljenduse all tuleb mõista puhta õpetusega püha kogudust, mille kohta kirjutab apostel Paulus: „Nii ei ole te siis mitte enam võõrad ja majalised, vaid pühade kaaskodanikud ja Jumala kodakondsed, rajatud apostlite alusele, kus Kristus Jeesus ise on nurgakiviks, milles kogu hoone on kokku liidetud ja kasvab pühaks templiks. Iisandaks, kelles ka teid ühes üles ehitatakse Jumala eluasemeks Waimus.“ Ewej. 3, 19–22. Siin on kõne kogudusest kui pühast Jumala templist, rajatud sümboolsele kivile, Kristusele. Kristus ei muutu kiviks, vaid ta on sümboolselt selleks nimetatud, nii ka kogudus jääb inimeste koguks ega muutu materjaalselt templiks. Materjaalne tempel on müüd taevast oma püha paiga ja kõige pühama, aga kogudust võrreldakse selle püha Jumala ehitusega ja nimetatakse sümboolselt templiks. Kogudus, sümboolne tempel peab kasvama, ta pole veel valmis, pole veel täiuslik. Jumala tempel taevast on aga täiuslik ehitus ja ei pea enam kasvama. Koguduse kasvatajad on Jumal, Kristus, Püha Waim, tõde ja karjased. „Ka Jumal on seadnud koguduses mõned — esiteks apostleiks, teiseks prohveteks, kolmandaks õpetajaks“, ... „et pühaksid täielikult valmistada abilisste tööle Kristuse ihu üles ehitamiseks“. 1. Kor. 12, 28; Ewej. 4, 12. Kogudust võrreldakse ka ihuga; ta on sümboolne ihu.

Peetrus kirjeldab sümboolse templi, koguduse, ehitamist, ja preestreid kui ka õhvit järgnevalt: „Tulles tema juurde kui elusa kivi juurde ... ehituge üles kui elusad kivid vaimulikuks kojaks ja pühaks preesterkonnaks õhverdama vaimulikke õhvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu.“ 1. Peetr. 2, 3–11. Siit nähtub, et iga liige koguduses on „elus kivi“ Jumala koguduses, mida nimetatakse „vaimulikuks kojaks“ s. t. sümboolselt templiks. Samuti on iga liige preester, sümboolne preester, kuna õige ülempreester on taevast, ajudes taevases templis. Koguduse liige, vaimuliku

preestrina peab õhverdama „vaimulikke õhvreid“. See vaimulik õhver on meie andumine, — elu, tahe ja töö Iisandale. Terve oma ihu tuleb puhastada, nii kui õhver pidi vanasti puhas olema. Ihuõhvit ei pea rüvetama, milleks ka hoia tus antakse: „Armsad, ma manitien teid kui „võõraid ja majalisi“ hoiduda lihalikest himudest, mis sõdivad hinge vastu.“ 1. Peetr. 2, 11. Kogudus ei tähenda mingil tingimisel taevast templit ega ka püha paika maa peal. Ta on vaid sümboolne tempel sümboolse õhviriga ja preesterkonnaga.

Ihu- ja hingetempel.

Selle all on mõeldud füüsiline ja vaimne inimene. Kristus õpetas nii: „Lammutage see tempel, ja ma püstitan ta kolme päevaga... Ent tema rääkis oma ihu templist.“ Joh. 2, 19–21. Kristus ei rääkinud siin materjaalsest templist. Tema ihu ja hing on sümboolne Jumala tempel. Iga inimene, kristlane peab olema sümboolne tempel ja sümboolne õhver. Pühas koguduses ehk templis peab olema püha ja puhas õhver ja seda on iga aus liige koguduses. „Mina manitsen teid müüd, võennad, Jumala juure südamliku halastuse tõttu andma oma ihud elu jaoks, pühaks ja Jumala meelepäraseks õhviriks. See olgu teie mõistlik jumalateenistus. Jumalateenistus toimub templis. Inimese ihu ja hing on sümboolne tempel ja seal õhverdakse tema anduvus kui vaimulik õhver Jumalale. Kui kellegi ihu ja hing ei ole Jumala tempel, siis on ta saatana tempel. Ihutempli püha paik on süda, hing, teesmine inimene ja teesmine tõrkejõud, tahe ja suund. Kui see on tõesti püha, on ka kogu ihu püha.

Ihutempli kõige pühamas paigas, hinges peavad olema altarid. Seal võivad olla altarid Jumalale, — pühad altarid, aga seal on ka paljude juures rüvetatud altarid. „Meed, kes ennast ütlewad teenivat Jumalat ja omati ei tee edusamme oma usulises teadmises ja valguses, on kristlased vaid nime poolest. Nende hingetempel on täidetud rüvetatud altareist. Kergesüuline ja labane kirjandus, tühihed, aegaraiskavad keskustelud ja maailmikud lõbustused wallutavad meeled nõnda täielikult, et sinna ei jää enam ruumi Jumala sõnale. Maailmikkus, kergemeelsus ja uhkus võtavad selle koha hinges, mille Kristus oleks pidanud endale jaama.“ E. G. White, „Messages to Young People“, lk. 66.

Tõeline kristlane ei taha rüvetada oma hinge labase kirjandusega, ta ei külasta kino ega tantsusaali; ta teab, et see rikub tema kristlikku puhas usku ja pühendumist Jumalale, seepärast ta hoi-

dub kõigest, mis võiks rikkuda hingetemplit. Ta jälgib Pühakirja nõuannet: „Kuidas sobib Kristus ühte Belisariaga? Või mis osa on usklikul usmatuga? Kuidas sünnib Jumala tempel ühte eba jumalatega? Seit meie oleme elawa Jumala tempel, nõnda kui Jumal on ütelnud: Ma tahan nende sees elada ja käia ja olla nende Jumal, ja nad olgu mulle rahwaks. See pärast, minge ära nende keskelt ja eralduge neist, ütleb Issand.“ 2. Kor. 6, 15—18.

Püha Waimu tempel.

Inimene, kes on ohwerdanud oma ihu ja hinge Issandale, on avanud tee Pühale Waimule temas elamiseks. Sde White kirjutab selle kohta: „Ihu, milles hing elab, kuulub Jumalale. . . Meil tuleb koos töötada Jumalaga, hoides oma keha kõige paremas terwislikus olukorras, et ta võiks olla templiks, milles Püha Waim võib elada ja wormida Jumala tahtmise järgi iga süüsilist ja waimset jõudu.“ — „Messages to Young People“, lht. 69.

Kui ihu- ja hingetempel on puhas, siis tuleb sinna elama Püha Waim: „Ots teie tea, et olete Jumala tempel ja et Jumala Waim elab teie sees? Kui keegi rikub Jumala templi, selle rikub Jumal; sest Jumala tempel on püha, ja see sama olete teie.“ 1. Kor. 3, 16. 17. Inimene on sümboolne Jumala tempel ja Jumal nõuab aru mimeselt, kuidas ta käitub Jumala omaga. Raskest karistused toob looduse seadus, mille läbi Jumal töötab, nende peale, kes rikuvad Jumala sümboolset templi, — oma ihu ja hinge, — mis peaks olema Püha Waimu tempel. Weelford toonitab apostel jeda suurt elutõde: „Või te ei tea, et teie ihu on teie sees olewa Püha Waimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt, ja et teie ei ole iseendi omad? Sest te olete kallid hinnaga ostetud? Kus taga siis Jumalat oma ihus.“ 1. Kor. 6, 18—20.

Taewane tempel.

Sümboolsed templid on oma õilsa ja ilusa nime saanud Jumala taewasest templist. Taewane tempel ei ole enam sümboolne ehitus, waid materjalne ja tegelik. Kord oli ka maa peal materjalne tempel või pühamu. See ehitati taewase templi kaju järele, nii kuidas Jumal Moosesele näitas. Ebr. 8, 5. Waikses templis oli oma teenistus pühas paigas ja ka kõige pühamas. Waine tempel kestis kuni Kristuse surmani Kolgatal. Siis algas teenistus taewases templis, kuhu Kristus läks oma werega kui Ülempreester. Taewases templis on kaks osakonda. Üks on püha paik: „Ja aujärjest wäljus wälke ja hääli ning

põlemüüriinat ja seitse tulist lampi põles aujärje ees; need on Jumala seitse waimu.“ Jlm. 4, 5. „Ja teine ingel tuli ja astus altari äärde, kuldjuututusastja käes, ja talle anti palju juututusrohte, et ta neid lisaks kõigi pühade palwetele kuldaltaril, mis oli aujärje ees. Ja juututusrohtude suits pühade palwetega tõusis ingli käest Jumala ette. Ja ingel võttis juututusastja ja täitis selle tulega altarilt ja wiskas ta maa peale. Siis sünnis hääli ja müüriinat ja wälke ja maawaringut.“ Jlm. 8, 3—5. Loe ka Jlm. 14, 18. Teine osakond on kõige pühama paik: „Ja Jumala tempel taewas awanes ja nähti tema lepingu laegast tema templis. Siis sünnis wälke ja hääli ja müüriinat ja maawaringuid ja suurt rahet.“ Jlm. 11, 19. Taewases templis toimub Kristuse ülempreesterlik teenistus: Ebr. 5, 2; 8, 1. 2.; 9, 11. 12. 23. 24. Kristus ja tema inglid tulewad taewase templi teenistuse lõpul taewasest templist pilwedel siia maa peale, et pühaksid, kes walmis on, wastu võtta ja ära wiia taewasse. Jlm. 14, 14—18.

Adwentrakas on kutsutud kuulutama jeda erikuulutust templiteenistusest taewas. Talle peab see kuulutus olema niisama selge kui hingamispäewa-tõde ja muud tõed wiimises kuulutuses. Ta on muudugi wõimeline wahet tegema sümboolse ja materjalse templi wahel. Kes jeda wahet ei tunna, see langeb segadusse ja ehhidpetusse, mis eriti riindawad taewase templi teenistust ja kohtuundi taewas. Adwentrakas on saanud erikahwaks just kohtuundi kuulutuse ja templiteenistuse teadmise läbi. Kui ta selle walguise ära heidaks, siis ta poleks enam eri rahwas ega adwentrakas. Siis ta oleks nagu iga tavaline kogudus või usuühing maa peal. Ta oleks siis waid mingi „sekt“, aga mitte enam Jumala wiimne kogudus. See pärast tuleb säilitada see walgus ja kuulutus, mis on meile antud piibliuurimise, palwe ja prohvetikuulutamise-waimu läbi. Ei tule uhhustada kuulutuse ja walguise üle, waid alandlikult käia Jumala palge ees ja wõimsalt aidata wiia wiimne kuulutus wõiduka lõpuni.

Tuleb Jumalat tänada, et meie Wahemees on veel teenimas taewases templis ja wastu wõimas seal meie palweid. Tuleb ka hoida tema armu läbi puhas sümboolne tempel, oma ihu ja hing ja kogudus wõõrast waimust ja wõõrast tulest. Templis võib põleda waid püha tuli ja seal wõivad käia waid pühad preestrid. Meie ihus peab põlema Püha Waimu tuli ja meie kogudustes peab säilitatama waid püha tõde. Kõik, mis on wõõras, Jumal kõrvaldab oma kogudusest ja nõnda ta walmistab oma rahwa, kes on kõlbuline talle wastu minema juurel rõõmupäewal. Siis saame näha Jumalat palgest palgeste tema taewases templis.

Ed. Mägi.

Sühapaik

Mulle näidati Jumala rahwa walusjat pettumust, kui Jeesust ei nähtud oodatud ajal. Nad ei teadnud miiks nende Onnistegija ei tulnud, sest nad ei wõinud leida mingit märki selleks, et prohwetlik aeg ei ole weel mitte lõppenud. Üks ingel ütles: Kas Jumala sõna on waleks läinud? Kas Jumal on oma töötuse täitmata jätnud? Ei! Ta on kõik täitnud, mis on töotanud. Jeesus on üles tõusnud, ukse pühasse paika taewases templis kinni pannud, ja ukse kõige pühamasse paika lahti teinud ja on sisse astunud, et pühapaika (pühamut) puhastada. Kõik, kes kannatlikult ootawad, peawad saladust mõistma. Inimene on effinud, aga Jumala juures ei ole mingit wiga. Kõik on täide läinud, mis Jumal on töotanud; aga inimene uskus effiwilist, et maine pühapaik olewat see, mida prohwetliku aja teadaandmise (ajajärgu) lõpul peab puhastatama. Need on inimese ootused ja mitte Jumala töötused, mis nurja läksid.

Jeesus jaotis oma inglid, et pettumud hingede mõtteid juhtida kõige pühama paiga peale, kuhu tema oli sisse läinud, et pühapaika puhastada ja üht iseäralikku lepitust teha Jisraeli eest. Jeesus ütles inglitele, et kõik, kes teda leiawad, saawad mõistma tööd, mis tema teeb. Ma nägin, et Jeesus, kui ta oli kõige pühamas paigas, sai kihlatud uue Jeruusalemega, ja peale selle kui tema töö kõige pühamas paigas on wiidud lõpule, tuleb ta kuninglikus wäes alla maa peale ja wõtab enese juure truid hinged, kes on kannatlikult oodanud tema tagasitulemist.

Mulle näidati mis sündis taewas prohwetlikkude ajajärgude lõpul 1844. Kui Jeesus oma kuulutuse-amenti pühapaiga esimeses jaos lõpetas ja selle jaoskonna ukse kinni pani, siis tuli suur pimedus nende peale, kes olid tema tulemise kuulutust kuulnud ja selle ära heitnud, ja nad kaotasid ta silmist. Siis pani Jeesus endale kalli rüü selga. Tema riiete palistuses olid waheldamisi kulhused ja granadiõunad. Üks rinnakilp, mis kunstlikult valmistatud, rippus tema õlgadelt alla. Kui ta ennast liigutas, siis läkis see otsekui kaliskiwid ja laskis tähed wälja paista, mis olid rinnakilbi peale kirjutatud wõi sisse graveeritud. Tema pea peal oli midagi, mis nägi wälja krooni sarnane. Kui ta oli täiesti riides, siis ümbritsesid teda inglid ja ta läks ühes tulises wantris teise waheteki taha.

Mind kästi siis taewase pühapaiga mõlemaid jaoskondi waadata. Waheteki wõi üks oli lahti ja mind lubati sisse astuda. Esimeses jaoskonnas nägin ma seitsmeharulist kiiinlajalga, lauda ettepanemiselebadega, suitutamisaltarit ja panni. Kõik selle jaoskonna asjad näisid olewat kõige puhastamast kullast ja peegeldasid endast wastu selle

kuju, kes selle koha peale astus. Waheteki tõsteti üles ja ma waatasin teise jaoskonna sisse. Ma nägin seal seaduselaegast, millel oli kõige puhtama kulla wäljanägemine. Sarnas töö, mis kujutas kroonid, ümbritses randina seaduselaeka äärt. Seaduselaekas olid kivilaamad, mille peal olid kirjutatud kümme käsku.

Kalks ilusat keerubid seisid laialilaotatud tiibadega selle üle, seaduselaeka kummagi otja peal üks. Nad punitusid üksteise wastu Jeesuse pea kohal, kui ta seisis armujärje ees. Nende näod olid pöördud üksteise poole ja nad waatasid seaduselaeka peale alla. Nad esitasid terwet inglite hulka, kes hääwiga waatab Jumala käskude peale. Keerubite wahel oli üks kullast suitutamispann, ja kui usus toodud pühade palwed tõusid Jeesuse juure üles, ja ta need wiis Isa ette, siis tõusis suitutamisaltarit üles heakõhnaline suitupilw, mis nii nagu suits kõige auhkemates wärwides wälja nägi. Üle selle koha seaduselaeka ees, kus Jeesus seisis, oli ülwäga suur auhkilgus, nii et mina ei wõinud sinna waadata. See paistis olewat nagu Jumala aujürg. Kui suiturohu suits tõusis üles Isa juure, tuli üks auhkilgus trooni juurest Jeesuse peale ja temast walati see wälja nende peale, kelle palwed otsekui magus hea lõhn üles tõusid. Walgust walati rikkalikus tänujes Jeesuse peale; see warjas armujärje ja Jumala hiilgaw auwaiste täitis templi. Ma ei wõinud mitte kaua waadata ülwäga juure hiilguse peale. Ükski keel ei suuda seda kirjeldada. See hiilgus waldas mind ja ma pöörasin ennast selle waatapildi auksi ja ilust kõrwale.

Mulle näidati ka maa peal ühte paika, milles oli kaks jaoskonda. See oli taewase pühapaiga sarnane, ja mulle wõlbi, et see on taewaliku kuju järel tehtud. Waatse pühapaiga esimese jaoskonna riistad olid taewase pühapaiga esimese jaoskonna riistade sarnased. Waheteki oli üles tõstetud ja mina waatasin kõige pühama paiga sisse ja nägin, et riistad olid niisamajugused nagu taewase pühapaiga kõige pühamas jaoskonnas. Preester teenis maapealse pühapaiga mõlemas osakonnas. Ta käis iga päew esimeses jaoskonnas; aga kõige pühamas osakonnas käis tema ainult üks kord aastas, et seda pattudest puhastada, mis sinna olid üle wiidud. Ma nägin, et Jeesus teenis taewase pühapaiga mõlemas jaoskonnas. Maapealsetesse pühapaikast astusid preestrid looma werega, mis teenis patu ohwrina. Kristus läks taewasesse pühapaika omaenese were ohwriga. Maapealsed preestrid wõeti ära surma läbi, seepärast ei wõinud nad mitte kaua jatkata oma ametit; aga Jeesus on preester igawesti. Annete ja ohwri läbi, mis maies pühapaigas toodi, juhutati Jisraeli lapsi taewase Onnistegija teenuseid wastu wõtma. Jumala tarkuses on meile antud selle töö üksikasjad,

Ohvrisüsteem

Esimene kujutus, mis meil on Jumala kohta pärast inimese patustamist, on see, et ta käis rohuaias päeva viluks minnes ja hüüdis Aadamale: „Kus sa oled?“ 1. Moos. 3, 9. See kujutus on ilus ja ühtlasi tähendusrikas. Inimene oli olnud sõnakuulmata ja patustanud Jumala vastu, aga sellest hoolimata Jumal ei unustanud teda. Ta otsis Aadamat. Ta hüüdis teda: „Kus sa oled?“ Need on Jumala esimesed sõnad langenud inimesele, mis meile on teada antud.

See ei ole mitte ilma tähenduseta, et nõnda meile esitatakse Jumalat. Jumal otsib Aadamat ja hüüab teda, ta otsib patustajat, kes püüab ennast peita. See kirjeldus tuletab tähendamissõnast meele seda isa, kes ootas päev päeva järele oma ärajooksnud poega, ja siis jooksis temale vastu, „kui ta alles kaugel oli“. Luuka 15, 20. See kirjeldus sarnaneb karjasele, kes „läheb mägede peale ja otsib seda, kes ära eksinud,“ ja kui ta selle leiab, siis „on ta selle ühe pärast rõõmsam kui üheksakümne üheksa pärast, kes ei ole ära eksinud.“ Matt. 18, 12. 13.

Aadam ei mõistnud täiesti mis ta oli teinud või millised saavad olema tema sõnakuulmatuse tulemused. Jumal oli talle öelnud, et patustamine toob surma, „sest mil päeval sina sest sööd, pead sa surma surema.“ 1. Moos. 2, 17. Aga Aadam ei olnud veel surma näinud, ja tal ei olnud ettekujutust, milles see seisab. Et teha mõistetavamaks patu olemust, selleks laskis Jumal Aadamal ja Eeval ennast katta ohverdatud looma nahkadega. Aadam, nähes esimest korda suremist, pidi olema tõsiselt vapustatud patu koledusest. Seal lamas tall, temast nõrgus veri.

et meie, kuna meie jelle peale tagasi vaatame, mõistame mõista Jeesuse tööd taevases pühapaigas.

Kui Jeesus suri Golgatal, hüüdis ta: „See on lõpetatud!“ ja „vabeteff templis kärses lõhki ülemast otiaft alamaft jaadil.“ See pidi näitama, et maapealse templi teenistus on lõppenud igavesti, ja et Jumal ei tahtu enam preeftritega ühes alla maapealises pühapaigas, et nende ohvreid vastu võtta. Jeesuse veri, mis temast enesest pidi ohvriks toodama taevases pühapaigas, oli juba valatud. Nagu preester käis üks kord aastas kõige pühamas paigas, et maapealset pühapaika puhastada, nõnda läks Jeesus taevase templi kõige pühamasse paika 2300 päeva lõpul — Taanieli 8. peatüki räägib jellest, — aastal 1844, et jaata forda liht lõpliku lepitust kõikide eest, kes tahavad lasta endid aidata tema vahetatuise läbi, et nõnda pühapaika puhastada.

E. G. White, „Kogemused ja nägemused“.

Kas ta saab veel kunagi elada? Kas ta kunagi veel sööb, käib või mängib? Korraga sai surm Aadama silmis hoopis uue ja sügavama tähenduse. Ta hakkas mõistma, et kui keegi ei sure tema eest, siis peab ta ise surema, nagu see loom ta jalge ees, ja ta peab olema ilma lootuseta, tulevikuta ja ilma Jumalata. Ka nahk, mis oli ümber tema keha, tuletas temale alati meele pattu, ja niisama ja veel enamgi tuletas see meele lunastamist patust.

See kujutus, et Jumal valmistas kehakatte oma lastele, kuna nad pidid oma kodunt lahkuma, ilmutab Jumala armastust omaste vastu ja tema õrna hoolitsust nende eest, isegi siis, kui nad on patustanud. Nagu ema, kes mässib soojad, kaitsvad riided oma väikestele ümber, enne kui ta nad välja saadab külma tuule kätte, nii armastusrikkalt kattis Jumal oma kaks last enne kui ta nad ära saatis. Kuigi ta pidi neid ära saatma enda juurest, pidid nad enesega kaasa kandma mälestust tema armastusest. Neil pidi olema mingi tõendus, et Jumal veelgi nende eest hoolt kannab. Jumalal ei olnud kavatsust jätta neid üksi elu eest võitlema. Ta oli sunnitud neid välja ajama Eedeni aiast, aga ta siiski armastas neid ja hoolitses nende eest.

Patu pärast pidi Jumal Aadama ja Eeva välja saatma kodust, mis ta neile oli valmistanud. Suurt südamevalu pidi valmistama temale see asjaolu, et need kaks pidid lahkuma kohast, kus nad olid üksteisega kokku saanud ja kust neil oli õnnistusrikkaid mälestusi. Aga mõõtmatult suurem pidi olema nende kurbus selle üle, et Jumal neid käskis lahkuda. Jumal oli nad loonud. Ta armastas neid. Ta oli plaanitsenud neile tuleviku. Aga nad ei olnud tema sõna kuulnud ja olid valinud enesele teise peremehe. Nad olid sõõnud keelatud viljast. Seepärast ütles Jumal: „Aga nüüd, et ta oma kätt sinna külge ei pista ja ei võta ka elupuust, ja ei söö ja igavesti ei ela... Ja ta ajas Aadama välja.“ 1. Moos. 3, 22. 24.

Jumal ei jätnud Aadamat lootuseta seisukorda. Ta ei töotanud mitte ainult, et „maailma algusest ära tapetud“ tall peab tema eest surema ja seega tegeliku lunastuse tooma, vaid ta töötas ka teda aidata patule vastu seista ja temale anda võime pattu vihata. „Ja ma tahan vihavaenu tõsta sinu ja naise vahele, sinu seemne ja tema seemne vahele. 1. Moos. 3, 15. Seda kirjakohta tõlgendades, ilma et tõde selle läbi kannataks, võiksime lugeda: „Ma tahan tõsta vihavaenu kurja vastu teie südames.“ See vihavaenu on oluline meie lunastamiseks. Inimlikult vaadates ei ole ükski inimene kindel ehk hädaohuta

niikaua kui ta armastab pattu oma südames. Ta võib küll kurjale vastu panna, aga kui ta oma südames armastab pattu ja kaldub selle poole, siis ta ei ole mitte kindlal alusel. Kristusest on öeldud: „Sa armastasid õigust ja vihkasid ülekohtu.“ Ebr. 1, 9. On tähtis õppida kurja vihkama. Esimene töotus Piiblis on töotus patu vihkamiseks. Ainult siis, kui patu olemus saab meile selgeks ja kui õpime vihkama kurja, võime olla kindlad. Kristus ainult ei armastanud õigust, vaid ta ka vihkas ülekohtu. Ülekohtu vihkamine on ristiusus esmajärgulise tähtsusega. Niisuguse viha patu vastu on Jumal töötanud sisendada meie südamesse.

Jumala töotustes ja läbikäimises Aadamaga on avaldatud evangeeliumi peamõte. Jumal ei jätnud Aadamat üksi pärast patustamist. Tal oli mure tema pärast. Ta hüüdis Aadamat ja andis temale Lunastaja, keda ette kujutati ohvritalle läbi. Jumal töötas aidata Aadamat, et ta pattu vihkaks nii, et võiks Jumala armu läbi patust hoiduda. Kui Adam ainult tahaks Jumalaga koos töötada, siis pidi kõik hästi minema. Ettevalmistused olid tehtud tema tagasitoomiseks sellele tasemele, kust ta oli ära langenud. Ta ei olnud sunnitud alluma patule. Jumala abiga pidi ta võima pattu ära võita.

Eriti silmapaistvalt selgitab seda jutustus Kainist ja Aabelist. Kain on vihane, tema näoilme on väga muutunud ja südames on tal tapmisemõte. Ta on valmis Aabelit tapma. Jumal hoiatab teda öeldes: „Patt magab su ukse ees, ... aga sina pead tema üle valitsema.“ 1. Moos. 4, 7. Selles oli armurikas hoiatus ja tõendus Kainile, et tal ei tarvitse lootusetult alluda patule. Patt valvab ukse ees nii kui kiskja metsloom, kes on valmis kallale hüppama oma ohvrile. Nagu Uues Testamendis öeldakse, käib saatatan ümber „kui mõirgaja lõukoer.“ Kain ei olnud sunnitud alluma. „Sina pead tema üle valitsema,“ ütles Jumal temale. Selles ütluses peitub rohkem kui ainult tõendus, — selles on töotus. Inimesel ei tarvitse alluda patule. Lootus ja abi selleks antakse Jumalalt. Patt ei pea mitte meie üle valitsema, vaid meie peame patu üle valitsema.

Jumala algkava järgi pidi olema inimesel vaba läbikäimine oma Loojaga. Seda plaani katsus Jumal teostada Eedenis, aga selle kava kriiputas patt läbi. Inimene patustas ja Jumal saatis ta Eedenist välja. Sellest ajast peale on saanud inimesele osaks mure elu pärast.

Aga Jumal tegi plaani, mille läbi ta võib uuesti saada ühendusse oma rahvaga. Kui nad pidid jätma maha kodu, mis neile oli valmistatud, miks siis Jumal ei pidanud nendega kaasa minema? Kui nad ei võinud enam elada Para-

diisis, kus nad võisid rõõmutseada otsese ühenduse pärast Jumalaga, miks ei pidanud siis Jumal edaspidigi nendega ühes elama? Ja nii see oligi. Kui aeg täis sai, siis saatis Jumal oma rahvale sõna: „Nemad peavad mulle püha maja tegema ja mina tahan nende seas elada.“ 2. Moos. 25, 8. Imeline armastus! Jumal ei suuda taluda lahutust oma omastest! Tema armastus leiutas plaani, mille läbi ta jälle võis elada nende keskel. Tema läheb nendega ühes teekonnale, reisib nendega kõrves ning juhib nad töötatud maale. Jälle on Jumal oma rahva seas. On tõsi, et nende vahel on nüüd lahutav sein. Jumal elab pühamus ja inimene ei või läheneda temale otsestelt. Aga Jumal on nii ligidal nagu seda laseb patt. Ta on ikkagi oma rahva „seas“.

Uus Testament ütleb Kristusest: „Ja temale peab pandama nimi Immanuel, see on meie keeli: Jumal meiega.“ Matt. 1, 23. Kristlase ideaaliks on ühendus Jumalaga, olla temaga ühes ega mitte eraldatud. „Enok kõndis Jumalaga.“ 1. Moos. 5, 24. Mooses kõneles Jumalaga palgest palgesse. 2. Moos. 33, 11. Aga Iisrael ei olnud küps niisuguseks läbieluks. Neile oli vaja õpetada pühadust ja Jumala austamist. Nad pidid õppima, et ilma pühitsuseta ei saa ükski Issandat näha. Ebr. 12, 14. Neile pidi õpetatama, et Jumal on käskinud pühamu ehitada selleks, et ta võiks elada nende seas.

Enne kui Jumal käskis neil ehitada pühamu, andis ta neile kümme käsku. Oma käsu andis ta selleks, et nad võiksid teada mis neilt nõutakse. Nad seisid põleva mäe jalal. Nad kuulsid müristamist ja nägid välgulöömist, kuna Jumala rääkides „kõik mägi värises väga“ ja ühtlasi kõik rahvas värises. 2. Moos. 19, 16—18. Too ilmutus oli väga mõjuv, „ja nii hirmus oli see nähtus“, et Mooses ütles: „Ma olen ehmunud ja värisen,“ ja selle sündmuse nägijad-kuuljad palusid, et „neile enam ei räägitaks.“ Ebr. 12, 21. 19. Siiski rahvas võis näha seda ja tunnistada Jehoova nõuete õiglust. Käsuandmise algusel ja lõpul nad ütlesid: „Kõik, mis Jehoova on öelnud, seda tahame teha ja kuulda.“ 2. Moos. 19, 8; 24, 3. 7.

Selle juures oli neil küll väike tundmine, kuna nad töötasid ja tahtsid oma puudulikkude võimetega korda saata hiigelsuure ülesande. Mineviku kogemustest oleksid nad võinud teada, et ilma Jumala abita on võimatu käsku pidada. Ometi nad töötasid seda täita, kuigi nad ainult mõni päev enne seda olid tantsinud kuldvasika ümber. Käsk keelas ebajumalakummardamise. Nad olid töötanud pidada seda käsku, aga isegi siin nad olid kummardanud ühte oma endistest ebajumalatest. Kuldvasikakummardamisega nad näitasid oma võimetust või tahtmatust selle tegemiseks, mille nad olid nõuks võtnud. Nad olid

murdnud lepingu, mille nad olid teinud ja töö-
tanud täita, ja nüüd mõistis käsk neid hukka.
See eksimine tegi neid lootusetuks ja araks.

Jumal laskis seda sündida teatud eesmär-
giga. Ta soovis, et Iisrael tunneks, et neil ei ole
lootagi, et nad kunagi suudavad Jumala käsku
pidada. Siiski olid need käsud ehk nõuded va-
jalikud pühitsuseks, sest ilma pühitsuseta ei saa
ükski inimene Jumalat näha. See tõsiasi tõigi
nad silm silma vastu nende lootuseta olukorraga.
Käsk, mis neile oli antud eluks, tõi neile aina
needust ja surma. Nad nägid, et ilma Jumala
abita ei ole neil päästelootust.

Jumal ei jätnud neid sellisesse seisukorda.
Nagu juba Eedenist alates kujutas tapetud tall
Kristust, nii nüüdki õpetas Jumal neid ohvrite
ja lepitusvere läbi, et ta on valmistanud neile
pääsetee. Seda mõistis Aabraham, kui ta võis
võtta põõsastikust püütud jäära ohvriks oma
poja eest. Aga kahtlematult ei mõistnud siis
Aabraham omaenese vastuse tähendust Iisaki
küsimusele: „Vaata, siin on tuli ja puud, aga
kus on tall põletamise-ohvriks?“ 1. Moos. 22, 7.
Aabraham vastas: „Mu poeg, küll Jumal kutsub
enesele talle põletamise-ohvriks.“ Salm 8. Kui
nuga oli tõstetud ohvri surmamiseks, siis ütles
Jumal: „Ära pista oma kätt poisil külge ja ära
tee temale midagi.“ Salm 12. Enese ümber vaa-
dates nägi Aabraham tihnikusse kinni jäänud
jäära, „ja Aabraham läks ja võttis jäära ja oh-
verdas selle põletamiseohvriks oma poja ase-
mele.“ Salm 13. Sellest rääkiski Kristus: „Aabra-
ham, teie isa, sai väga rõõmsaks, et tema minu
päeva pidi nägema, ja tema nägi seda ja oli rõõ-
mus.“ Joh. 8, 56. Tihnikusse kinni jäänud loo-
mas, kes suri tema poja asemel, Aabraham nägi
Kristust, ja seepärast ta rõõmustas.

Mis Aabraham oli õppinud, seda kavatses
nüüd Jumal õpetada Iisraelile. Tapetud talle läbi,
härja, siku, turteltuikete ja tuvide läbi; vere
riputamise läbi põletamisohvri-altarile, suitsu-
tamisohvri-altarile, eesriide ette või seaduselae-
kale. Preestrite õpetamise ja vahetalituse läbi
pidi Iisrael õppima kuidas peab lähenema Ju-
malale. Neid ei jäetud lootuseta pärast seda, kui
Jumala püha käsk oli nad hukka mõistnud. Oli
olemas pääsetee. Jumala Tall pidi surema nende
eest. Usu läbi tema veresse võisid nad uuesti
astuda ühendusse Jumalaga. Preestri vahetali-
tuse läbi võisid nad vahendaja isikus astuda Ju-
mala pühamusse, ja ülempreestri isikus võisid
nad ilmuda isegi Kõigekõrgema vastuvõturuumi.
Iisraeli usklikele kujutas see ette seda aega,
millal Jumala rahvas võib astuda julgesti kõige
pühamasse paika Jeesuse vere läbi. Ebr. 10, 19.

Seda pidi Jumal õpetama Iisraelile ohv-
risüsteemi läbi. Neile oli see õnnistuse teeks. See
andis neile lootust ja julgust. Kuigi Jumala sea-

dus ehk kümme käsku mõistis nad patu pärast
hukka, andis neile lootust töötus, et Jumala
Tall peab nende eest surema. Ohvrisüsteem moo-
dustas evangeeliumi Iisraeli jaoks. See näitas
selgesti teed Jumalaga ühinemiseks ja koostöö-
tamiseks.

Kristlaste keskel on neid, kes ei näe erilist
tähtsust ehk väärtust Jumalast seatud templi-
teenistusel. Aga siiski on tõde, et evangeelne lu-
nastusplaan, nii nagu see on ilmutatud Uues
Testamendis, läheb Vana Testamendi mõistmi-
suga palju selgemaks. Tõsise veendumusega võib
öelda, et need, kes mõistavad Vana Testamendi
leviitlikku süsteemi, võivad palju paremini mõis-
ta ja hinnata Uut Testamenti. Esimene on järg-
neva vari ja ettetähendaja.

Esiteks tahtis Jumal ohvrisüsteemi abil Iis-
raelile õpetada, et *patu tähendab surma*. Ikka ja
jälle sisendati seda õpetust nende südamesse.
Igal hommikul ja öhtul läbi aasta ohverdati tall
rahva eest. Päevast päeva tõi rahvas templisse
oma patu-, põletamise- ja tänuohvrid. Iga kord
kui tapeti loom, riputati tema verd määratud
kohtadele pühamus. Iga tseremoonia ja teenistu-
suga pitseeriti õpetust, et *patu tähendab surma*.

Seda arusaamist vajatakse meie ajal niisama
palju kui seda vajati vana seaduse ajal. Mõned
kristlased võtavad patuküsimust liig kergelt.
Nad mõtlevad patust kui aegunud mõistest, kui
niisugusest mõtteviisist, millest inimkond peab
välja kasvama. Teised mõtlevad, et *patu* on küll
kahetsemisväärne nähtus, aga siiski vältimatu.
Neile on vaja sügavalt sisendada arusaamist, et
patu tähendab surma. Uues Testamendis on tõe-
poolest öeldud, et *patu palk on surm*. Room. 6, 23.
Siiski ei jaksa paljud näha ega mõista patu osa-
tähtsust. *Patu* ja *surm* on üksteisega lahuta-
matult seoses, ja nende täielikum mõistmine ai-
taks rohkem aru saada ja hinnata evangeeliumi.

Teiseks soovis Jumal Iisraelile sisendada aru-
saamist, et *patu andestamine* on võimalik ainult
ülelunnistamise ja lepitusvere läbi. Iisraelile
pidi selgesti meele jääma *patu andestamise hind*.
Patu andestamine tähendab rohkem kui ainult
eksimuse tähelepanemata jätmist. Andestamine
maksab midagi; see hind on kellegi elu, — sel-
leks hinnaks on Jumala Talle elu.

Selle mõistmine on ka meile tähtis. Mõnele
näib Kristuse surm otstarbetuna. Nad mõtlevad,
et Jumal oleks võinud või pidanud andeks andma
ilma Kolgatata. Rist ei näi neile täieliku ja olu-
lise osana äralepitamises. Tänapäeva kristlastel
oleks kasulik rohkem vaadelda ja mõelda mis
on maksanud nende lunastus. Andestamine ei ole
lihtne asi, see maksab midagi. Ohvriteenistuse
süsteemi kaudu Jumal õpetas Iisraelile, et an-
destamine võib olla ainult verevalamise läbi, ja
seda õpetust me nüüd vajame.

ISA Eesti Liidu peakoosolek

Tänavune liidu aastapeakoosolek peetakse Tallinnas, Merepuiestee 14-a 11.—16. juunini s. a. Avaistung peetakse 11. juunil kell 20 (8) õhtul.

P ä e v a k o r d :

1. Avamine.
2. Liidu valimiskomisjoni ja töönõukogude valimine.
3. Liidu 1939. aasta tegevuse ja kassa aruanded.
4. Liidu 1940. aasta tegevuskava ja eelarve 1941. a. jaoks.
5. Liidu vaimulike ja ametnike täiendavaid valimisi.
6. Jooksvaid asju.

Külalistena loodame meie peakoosolekule tulla Latwija liidu esimees J. Oltinš, ja sekretär A. Jurkevič — Riist, ning Ida-Põhja uniooni esimees ja divisjoni nõukogu liige G. A. Lindsay — Rootsi.

Usuühingud valigu nüüd aegsasti oma saadikuid Liidu peakoosolekule liidu põhikirja § 19. ja usuühingu põhikirja § 17. põhjal iga kümne liikme kohta üks saadik ja peale selle üks peasaadik. Saadikute valimisel tuleb tähele panna samu üldreegleid, mis ametnike valimiselgi.

Avaistungi järgi konverentsi teine päev on pühendatud noortele. Meie palume Jumalat, et ta õnnistaks seda päeva meie kallite noorte kasuks.

Konverentsi ajal on ka ristitavate ettevalmistamine ja ristimine. Kogudused, tooge kaasa oma vihud, et saaksime neid ühendada Jumala lastega. Samuti on konverentsi hingamispäeval kell 1 lõunal pühaõhtusöömaaeg ristituile ja neile, kes pole saanud osa võtta pikemat aega. Sellest tuleb aga kohe konverentsile tulles teatada ja end registreerida lasta.

Sissesõitnuile väljast poolt Tallinnat on hoolitsetud öökorteri eest. Omalt poolt tuleb kaasa tuua

Me usume, et Vana Testamendi korralduste õppimine, kuidas Jumalale peab lähenema, tasub end rikkalikult. Ohvrisüsteemis on leida jumalaskartuse ja pühitsuse põhimõtted, mis on täiesti tõdenenud Kristuse isikus. Kuna paljud ei ole neid mõtteid põhjalikult uurinud, seepärast on nad võimetud ja ettevalmistamatud veel suuremate asjade jaoks, mis Jumal on inimeste jaoks ette näinud. Vana Testament on alus. Kes kindlasti toetub selle peale, see võib ehitada hoone, mis ei varise kokku, kui tuleb ränk sadu ja puhuvad tuuled. Ta on siis „ehitatud apostlite ja prohvetite raja peale, kus Jeesus Kristus ise on nurgakivi.“ Ev. 2, 10. *M. L. Andreassen.*

kott õlgede jaoks ja voodipesu. Sõiduvõimaluste kergendamiseks korraldatagu grupisõite. Teateid selleks saab sõiduplaanist ja kohalikust raudteejaamast.

Tänavune konverents näib olevat sattunud heale ajale. Maapidajatel on kevadised põllutööd tehtud selleks ajaks ja heinatöödeks on veel pisut aega. Seega loodame rohket osavõttu, eriti maalt. Linna-rahval samuti on see aeg soodus.

Paluge Jumalat meie kokkutulemise pärast, et Jumal meid saaks rikkalikult õnnistada. Vahest on see viimne kokkutulek... Mitmele oli läinud aasta viimne. Meile on veel armu antud, meil on veel rahu ja vabadus. Selle eest peame olema tänulikud. Tuleme kokku rahuvaimus, palvevaimus ja tänuvaimus. Jumala õnnistused ootavad ja tahavad tulla meie peale, kui meie selleks vaid valmis oleme. Selleks äidaku meid Jumal. Jääme ootama rõõmsat jälleägemist.

E d. M ä g i.

Noorte kongress

Neljas üleliiduline noortekongress peetakse tänavu Tallinnas 12. juunil ühenduses aastapeakoosolekuga.

Meie kui adventnoored hindame niisugust noorte kokkutulemist ja võtame alati rõõmuga ja vaimustusega osa meie ühistest üritustest. Ka oleme tänulikud Jumalale, et ta praegusel ajal võimaldab meile ära pidada kongressi. See on eriline eesõigus meie kodumaa uskliknoortele.

Kongressiks on meil käesoleval aastal vaid üks päev ja me tahame selleks välja töötada hea kava, et kasutaksime seda päeva otstarbekalt ja hästi. Usun, et kongress kujuneb meil tänavu noorte suurpäevaks ka rohke osavõtu tõttu, sest kohal on kõik konverentsi saadikud — õed-vennad. Iga noorsoo- ja junior-osakond püüdku saata oma esindajad kongressile. Palun teatada sellest ka liidu noortejuhile Tallinna.

Kongressi kava, laulude ja muusikaosade kui ka kõige muu kohta kirjutun üksikasjalikumalt kongressi ettevalmistusi korraldavas ringkirjas, mida veel käesoleval nädalal lähetan noorsoo-osakondadele.

Tahaksin siinkohal üles kutsuda kõiki noori, kes mängivad viulit ja mandoliini, valmistuda kongressile tulekuks. Me tahame korraldada mandoliinide orkestri. See on esmakordne meie ajaloos, kuid ma loodan, et see läheb hästi korda. Nootide nimistu leiata ringkirjas.

Kallid noored, palvetagem meie kokkutulemise pärast, tehkem hea ettevalmistus selleks teile saadetud juhtnõuade kohaselt ning tulgem siis kõik pühitsetud meelega kongressile.

V. S u v e.

Juulutus noortele

H I N G E T E M P E L

Jumala nõudmiste hoolas täitmine on imestamisväärseks teguriks inimese vaimuannete tõstmisel, arendamisel ja tugevdamisel. Kes on juba noores eas enda pühendanud Jumala teenimisele, need on olnud alati otsustamisvõimelised ja teravmeelised isikud. Ja miks ei peaks see nii olema? Maailma suurima Õpetajaga kokku puutudes suureneb arusaamine, valgustub mõistus ja puhastub süda, ja nõnda ühendatakse, väärtustatakse ja õilistatakse kogu inimene. „Kui su sõnad avanevad, annavad nad valgust, tehes arukaks kohtlasi.“

Jumala ideaal

Noorte seas, kes peavad ennast jumalakartlikuks, on olemas suur hulk neid, kes on tõenäoliselt vastuolus ülaltoodud ütlusega. Nad ei edene ei teadmistes ega vaimulikult. Nende võimed kidurnevad ennemini kui arenevad. Aga laulja sõnad on tõe kohtlase kristlase kohta. Tõsi on, et paljas täht Jumala sõnas ei ole see, mis annab valgust ja mõistust, vaid terve Sõna, avatud ja antud südamele Püha Vaimu läbi. Kui inimene on tõeliselt ümber pöörnud, siis ta saab Jumala lapseks ja tema õilsast loomusest osa. Mitte üksi süda on uuendatud, vaid ka mõtlemisvõime on siis tugevdatud ja elustatud. On olemas palju näiteid isikuist, kellel enne ümberpöörmist arvati puuduvat loomulikud, jah isegi väikesemad vaimuanded, kes aga pärast ümberpöörmist näivad olevat täielikult ümber muudetud. Nad ilmutavad tähelepanuväärse võime käsitada Jumala sõna tõesid ja esitada neid teistele. Suursugused inimesed on pidanud suureks eesõiguseks kokku puutuda niisuguse meestega. Õiguspäike, lastes paista oma heledaid kiiri nende meeltesse, värskendas nende võimeid veel suuremale tegevusele.

Jumal tahab teha suurt tööd noorte heaks, kui nad tahavad Püha Vaimu abi läbi vastu võtta Jumala sõna oma südamesse ja talitada selle järele oma elus. Püsivalt ta püüab neid tõmmata enda kui kõige tarkuse alguse ning headuse, puhtuse ja tõe allika poole. Mõistus, vallutatud ülendavatest mõtetest, õilistab inimese isiksust.

Rüvetatud altar

Need, kes ütlevad teenivat Jumalat ja ometi ei tee edusamme oma usulises teadmises ja valguses, on kristlased vaid nimeliselt. Nende hingetempel on täidetud rüvetatud altareist. Kergesisuline ja kergemeelne kirjandus, tühised, aegaraiskavad keskustelud ja maailmlikud lõbustused vallutavad meeled nõnda täielikult, et sinna ei jää enam ruumi Ju-

mala sõnale. Maailmlikkus, kergemeelsus ja uhkus võtavad hinges selle koha, mille Kristus oleks pidanud saama endale . . .

Madalale viidud meelelisuse ohjeldamatuse läbi

Need, kelle peasjaks on oma söögiisule ja kirgedele ohjeldamatu voli andmine, ei ole kunagi head ega tõelikult suured mehed. Ükskõik kui kõrgel nad ka ei seisaks maailma hinnangu seisukohalt, Jumala silmis on nad alatud, õelad ja kõivatud. Taeva korralduse põhjal nende kurjuse märk kirjutatakse nende oma otsa ette. Nende mõtted on maailmast ja maised. Nende sõnad avaldavad nende meelelaadi madalat taset. Nad on täitnud südame kurjusega ja sellega peaaegu hävitanud jumaliku kuju eneses. Mõistuse hääl on summutatud ja otsustusvõime nõrgestatud. Oh, kuidas on kogu inimese loomus alandatud meelelisuse ehk lihameelsuse ohjeldamatuse läbi. Kui tahe on antud saatana tahte alla, millisesse patu ja kurjuse sügavusse siis inimene küll langeb! Asjatult ootab tõe arusaamist, sest süda on puhtate põhimõtete vastu. — *The Signs of the Times*, 1. detsembril, 1899.

Abi kiusatustes

Palve ja usu läbi suudetakse kõik teha, mis nõuab evangeelium. Ühtegi inimest ei saa sundida üleastumisele. Enne peab ise sellega nõus olema; inimene peab enne patust tegu ette kavatsema, siis alles saab kalduvus valitseda mõistuse üle ja kurjus võidutseda südametunnistuse üle. Kiusatus, ükskõik kui suur see ka ei oleks, pole ialgi vabanduseks patule. „Jehoova silmad on õigete poole ja ta kõrvad nende appihüüdmiste poole.“ Hüüa Issanda poole, kiusatud hing! Heida ennast, sa abitu, vääriru hing, Jeesuse kätte ja haara kinni tema tötusist. Issand kuuleb sind. Ta teab kui tugevad on loomuliku südame kalduvused, ja tema aitab igas kiusatuses võidule.

Oled sa langenud patusse? Siis otsi viivitamatult Jumalalt armu ja andestust . . . Arm ikka veel ulatab patuse hingeni. Issand kutsub meid tagasi kõigilt meie eksirännakuilt: „Pöörake ümber, te taganenud lapsed! Ma ravitsen teie taganemised.“ — *Testimonies for the Church*, V., lhk. 177.

KAS SINA OLED

„M i s j o n i t e a d e t e“ järjekindel lugeja?

Mõnikord me kuuleme küsimusi: Kas me üldse ei tohi teha mida soovime. Kas me üldse ei tohi valida oma teed? Kas alati peab tehtama mulle kitsendusi? Kas ma kunagi ei või toimida oma kalduvuste järgi?

Mida vähem sa järgid oma loomulikele kalduvusile, seda parem on sulle endale ja teistele. Loomulikud kalduvused on rikutud ja loomulikud jõud on võõriti juhitud. Saatan on viinud inimese vastuolusse Jumalaga. Tema töötab pidevalt, rikkudes Jumala kuju inimeses. Seepärast me peame alati pidurdama omi sõnu ja tegusid.

Täieliku pühenduse tulemused

Kui Jumala arm võtab aset südames, siis nõutakse päritud ja arendatud halbade kalduvuste risti lõõmist. Uus elu, uue kontrolli all, peab algama hinges. Kõik, mis tehakse, peab tehtama Jumala auks. See töö hõlmab nii välist kui ka seesmist inimest. Terve olemus, ihu, hing ja vaim, peab alistuma Jumalale ja peab antama temale kasutada õiguse tööriistaks.

Loomulik inimene ei ole allaheitik Jumala käsule; tõepoolest, ei kunagi ja iseenesest või ta seda olla. Aga usus, Kristuse elu läbi, kes on uuendanud ja muutnud elu päevast päeva, on see võimalik. Siis inimene näitab päevast päeva, et ta tunnistab enda olevat Jumala omandus.

Ihu ja hing kuulub Jumalale. Ta andis oma Poja maailma lunastamiseks ja seepärast on meile ka antud uus elu ja uus prooviaeg, milles me arendame oma iseloomusid täiuslikule truudusele. Jumal on meid päästnud patu orjusest ja avanud meile võimaluse elada uuendatud elu ja jumalateenimise elu.

Kõik meie jõud kuuluvad temale

Jumala pitser on meie peal. Tema on ostnud meid ja ta soovib meile meele tuletada, et meie füüsilised, vaimsed ja hingelised jõud kuuluvad temale. Aeg, võimed, mõistus, andumus ja südametunnistus, kõik need on Jumala omad ja neid tuleb kasutada kooskõlas tema soovidega. Neid ei tule kasutada maailma suuna järgi, sest maailm on selle juhtimise all, kes on vaenlane Jumalaga.

Ihu, milles hing elab, kuulub Jumalale. Iga närv ja iga lihas on tema oma. Mingil juhul pole meil luba hooletuse või kuritarvitamise läbi nõrgestada ei ainumatki organit. Meil tuleb koos töötada Ju-

malaga, hoides oma keha kõige paremas tervislikus olukorras, et ta võiks olla templiks, milles Püha Vaim võib elada ja vormida Jumala tahtmise järgi iga füüsilist ja vaimset jõudu.

Mõistus peab täidetama puhtate põhimõtetega. Tõde peab sisse lõigatama hinge tahvlikestele. Meeled peab täidetama Jumala sõna kallite tõdedega. Siis need tõed nagu vääriskivid kiirgavad elus.

Hinge väärtus

Väärtuse, mille Jumal on annud oma kätetööle, ja armastuse, mis tal on oma lastele, on ta ilmutanud oma ande läbi, mille ta on annud inimese päästmiseks. Aadam langes saatana valitsuse alla. Viimane tõi patu maailma, ja patu läbi surma. Jumal andis oma ainusündinud Poja inimese päästmiseks. Ta tegi seda seepärast, et olla õiguse Jumal ja õigeksmõistja neile, kes tunnustavad Kristust. Inimene müüs ise enese saatanale, aga Jeesus ostis tagasi inimsoo . . .

Teie ei ole iseenese päralt. Jeesus on ostnud teid oma verega. Ära mata oma talente maha. Kasuta neid temale. Ükskõik millises teenistuses sa seisad, vii Jeesus sinna sisse. Kui sa leiad, et kaotad oma armastuse oma Päästja vastu, lõpeta oma senine elukutse ja ütle: „Siin ma olen, Päästja, mis sina soovid, et ma pean tegema?“ Ta võtab su vastu armulikult ja armastab sind abivalmilt. Ta andestab lõpmatult, sest ta on armuline ja pikameeleline ega taha, et keegi peaks hukkuma . . .

Meie ja kõik mis me omame, kuulub Jumalale. Meie ei pea arvama seda pühaduseks, kui me anname temale vaid oma südame tunded. Terve meie olek peab antama temale tahtliku ohvrina. — *The Youth's Instructor*, 8. novembril, 1900. a.

Kutsutud meeled kindluseks

Meile pole hädaohutu viivitada ja seisatada, et näha edu, mida saavutatakse saatana soovitudele alistumisega. Patt tähendab häbistamist ja õnnetust igale hingele, kes järele annab; ta pimestab ja eksitab oma omapäraga, ning meelitab meid oma petlike ettepanekutega. Kui me astume saatana maa-alale, meie ei ole kindlustatud tema võimu eest. Niipalju kui see meist oleneb, me peaksime sulgema iga tee, mille kaudu kiusatus võiks leida juurpääsu meie juure. — *Thoughts from the Mount of Blessing*, lhk. 171.

TÕELINE ÜMBERPÖÖRMINE.

„Ja ma piserdan teie peale puhast vett, nii et te puhtaks saate; kõigist teie roojusist ja kõigist teie muidujumalaist puhastan ma teid. Ja annan teile uue südame, annan uue vaimu teie sisse, ja

saadan kivise südame ära teie lihast, ja annan teile lihase südame.“

Paljud, kes teistele kõnelevad uue südame vajadustest, ei tea isegi, mida on mõeldud nende sõ-

nadega. Noored iseäranis komistavad väljenduse „uus süda“ üle. Nad ei tea, mis see tähendab. Nad ootavad erilise muudatuse saabumist nende tunnetes. Seda nad nimetavad ümberpöörmiseks. Selle eksituse üle on tuhanded komistanud varemeks, mitte teades väljendust: „Teie peate sündima uuesti.“

Mitte tunded, vaid muudetud elu

Saatan juhhib inimesi mõttele, et kui nad on satunud tunnete vaimustusse, siis nad on ka ümberpöörnud. Aga nende elukogemused ei muutu. Nende tegevused on needsamad kui ennegi. Nende elu ei näita head vilja. Nad palvetavad sageli ja pikalt, pidevalt juhtides tähelepanu oma tunnetele, mis neil oli sellel ajal. Aga nad ei ela uut elu. Nad on eksitusse viidud. Nende kogemused ei lähe sügavamale kui tunded. Nad ehitavad liivale, ja kui vaenulised tuuled tulevad, nende hoone ujutatakse minema.

Paljud vaesed hinged kobavad pimeduses, oodates tundeid, mida teised ütlevad saanud olevat oma kogemustes. Nad vaatavad üle tõsiasjadest, et Kristusesse uskuja peab oma õnnistuse heaks tegema ka oma osa kartuse ja väristusega. Veendumusele tulnud patusel on ka midagi teha. Ta peab kahetsema ja näitama tõelist usku.

Kui Jeesus räägib uuest südamest, ta mõtleb selle all meelelaadi, elu ja kogu olemust. Muudetud südant saada nõuab endalt ära heita maailma mõjud ja siduda ennast Kristusega. Omada uut südant tähendab omada uut meelelaadi, uusi eesmärke ja uusi motiive. Mis on uue südame tunnus? Muudetud elu. Ta on iga päev ja iga tund suremine isekusele ja uhkusele.

Usu läbielamine

Mõned teevad suure vea arvates, et kõrged seisukohad takistavad tõelist usuelu. Usk, mis pole praktiliselt läbiviidav, ei ole ka ehtne. Tõeline ümberpöörmine teeb meid täiesti ausaks läbikäimises kaasinimestega. Ta teeb meid ustavaiks meie iga-päevasele tööle. Iga siiras Kristuse järglane näitab, et Piibli usk teeb ta kõlvuliseks kasutama oma talente Meistri teenistuses. „Ärge olge viitsimatud hoolsuses.“ Need sõnad tõenevad iga ehtsa kristlase elus. Isegi kui sinu töö näib olevat raske raskimine, sa siiski võid seda õilistada viisil kuidas sul on võimalik. Tee seda nagu Issandale. Tee seda rõõmsa meelega ja taevale omase väärikusega. Töösse ja ettevõttesse toodud õilsad põhimõtted üksnes teevad kogu töö vastuvõetavaks Issanda silmis.

Jumala poegadena ja tütardena peaksid kristlased püüdma saavutada kõrged ideaalid, mida evangeelium on neile ette seadnud. Nad ei pea ra-

hulduma millegi vähemaga kui täiuslikkusega, sest Kristus ütleb: „Teie olge siis täiuslikud, nõnda kui teie taevane Isa on täiuslik.“

Pühitsetud elu

Võtkem Jumala püha sõna oma uurimise aineks, tuues tema pühad põhimõtted oma ellu. Kõndigem Jumala ees tasanduses ja alanduses, parandades iga päev oma viga. Ärgem lahutagem iseka uhkuse läbi oma hinge Jumalast. Ära hellita endas kõiki arvamusi, pidades end paremaks teistest. „Sellepärast, kes enese arvab seisvat, katsugu, et ta ei langeks.“ Rahu ja vaikus tuleb sinu hinge, kui sa viid oma tahte ühendusse Kristuse tahtega. Siis Kristuse armastus valitsedes südames toob Päästja valdusesse tahte salajamad tõuked ja jõud. Äkiline ja kergesti ärrituv loomus leevendub ja alistub Kristuse armu õliga kokkupuutel. Pattude andestamise teadmine toob rahu südamesse, mis ületab kõik mõistmise. Hinges on tõsisem tahe üle saada kõigest, mis kristliku täiuslikkuse vastu seisab. Sobimatus kaob. See, kes enne leidis vigu oma ümberolijailt, näeb nüüd, et suurimad vead peituvad tema enda iseloomus.

On olemas neid, kes kuuldes tõdesid, veenduvad, et nad on elanud Kristuse õpetuse vastaselt. Nad tunnevad hukkamõistmist ja nad kahetsevad oma eksimusi. Rajades Kristuse teenetele ja uskudes temasse, nad saavad pattude andestamise. Loobudes kurja tegemast ja õppides tegema head, nad kasvavad Jumala armus ja tundmises. Nad näevad, et nad peavad end ohverdama maailmast eraldades, ja arvestades maailma väärtust, nad vaatavad kõigele kui pühkmeile, et vaid kasuks saada Kristuse. Nad on astunud Kristuse armeesse. Sõjahüüd on nende ees ja nad astuvad lahingusse julgesti ning rõõmsalt, võideldes loomulike kalduvuste ja isekate soovide vastu, tuues oma tahte alistunud Kristuse tahte alla. Iga päev nad otsivad Issandalt armu tema sõnakuulmiseks, ja neid kinnitatakse ning aidatakse. See on tõeline ümberpöörmine. Alandlikkus ja tänulikus anduvuses loodab see, kes on saanud uue südame, Kristuse abile. Ta ilmutab oma elus õiguse vilja. Enne ta armastas iseennast. Maailmlikud lõbud olid tema meele järele. Nüüd tema ebajumalad on tõugatud troonilt ja Jumal valitseb väes. Pattusid, mida ta kord armastas, ta vihkab nüüd. Kindlalt ja põhimõtteliselt ta käib nüüd pühitsuse teel. — *The Youth's Instructor*, 26. septembril, 1901.

Saatan sidemed

Tegude piinad ja patu lõbud on sidemed, millega saatan seob inimesed enda silmusesse. Need, kes pigem sureksid, kui teha kurja tegu, on kord ainsamad, keda leitakse ustavatena. — *Testimonies for the Church*, V, lk. 53.

Misjonipõllud

Meie suurim vajadus.

Brasiilia on pindala poolest suurem Ameerika Ühendriikidest. Elanikke on üle 42 miljoni ja nendest on 12 000 adventusklikku. Siiski ei ole meil Brasiilias ühtki sanatooriumi haigete abistamiseks ja misjonitöölise kasvatamiseks. Tolle puuduse kõrvaldamiseks algasime 1938. aastal ühiselt tööle. Selle juures on tähelepanu väärt, et Brasiilia õdedel-vendadel on misjonitöö jaoks huvi, sest sageli on eesmärkide taotlemine nõudnud neilt tõsiseid ohvreid.

Mõne kuu jooksul ehitasime Sao Paulo linna väikese ravila, kus töö hästi edenes. Paljud, kes vajavad abi, tulevad siia ja Jumal on õnnistanud meie nõuandeid ning abistamistööd. Ravila juhatajaks on dr. A. Miranda ja haigeravitsejaks riikliku kutseõigusega õde B. Lipke. Arstid ühes kohaliku misjonikooli õpetajatega võtavad osa otsesest misjonitööst. Misjonikooli õpilastest on organiseeritud grupid, kes külastavad rahvast ja abistavad vaeseid aineliselt. Kuna vaestele arstiabi võimaldamiseks on korraldatud igal pühapäeval arsti poolt tasuta vastuvõtt ja abiandmine. Meie loodame, et selline meie õpilaste, õpetajate ja arstide koostöö hingede päästmiseks kannab siin palju vilja.

Praegu on siin esile tõusnud suur vajadus väikese sanatooriumi järele. Meie teeme äärmisi pingutusi, et etteseatud eesmärki saavutada. Meie teame, et meie kaasvõitlejad on meid oma annetega ustavalt toetanud. Aga me ootame veelgi teie rikkaliketest annetest ülejääki, millega oleks võimalik Brasiilia arstliku misjonitööd korda seada.

C. H. Wilcox,

Lõuna-Brasiilia uniooni esimees.

Loeng 4. mail.

Vajadus sanatooriumi järele Brasiilias.

Meie koguduste liikmed Brasiilias on korduvalt nõudnud, et meie haigete olukorra parandamiseks midagi ette võtaksime. Me peame saatma oma haiged asutustesse, kus on uskmatud arstid ja kus sageli antakse adventõpetusele vastukäivaid nõuandeid, mis viivad noori eksiteele. Mõnikord on ravimine ebaõige ja teenijad ei ole vastutulelikud. Kui lõikustänutööd tehes juhime inimeste tähelepanu meie suurele ülemaailmsele arstlikule tööle, siis küsivad meie sõbrad: „Mis sugust arstlikku tööd teete teie siin Brasiilias?“ Siis peame paratamata tunnistama siinse arstliku tööharu puudulikkust. Teiseks paluvad siin sed noored saada võimalust arstliku misjonitöö õppimiseks ja soovivad rakendada õpitud teadmisi arstlikule tööle. Mis peame tegema selle puuduse kõrvaldamiseks? Jumal on oma üm-

mardaja läbi ütelnud: „Kristuse sulased peavad järgima Meistri eeskujule, kes ühest kohast teise käies trööstis kannatajaid, parandas haigeid ja selle järele esitas neile suuri Jumala riigi tõdesid.“ Sellele mõeldes näib, et oleme maha jäänud töös, mis Jumal meile on teha annud haigete jaoks.

Meie õed-vennad Brasiilias on valmis oma võimete kohaselt kaasa aitama, et ehitada väikest sanatooriumi Sao-Paulo ligidale. Ühtlasi pöörame palvega abi saamiseks hingamispäevakoolide poole kõiges maailmas, et üles ehitada raviasutust Brasiilia vabariigis.

Dr. A. Miranda,
Sao-Paulo, Brasiilias.

Loeng 11. mail.

„Tule alla ja aita meid!“

Meid rõõmustab teade, et käesoleva veerandi 13. hingamispäeva anded Brasiiliale antakse. Brasiilia on saanud viimastes aastates igasugu võimaluste maaks, aga ühtlasi on see maailma suurim misjonipõld. Suurte kauguste pärast on misjonitöö edu Brasiilias raskendatud, sest liiklemiseteed ja -vahendid on puudulikud. Sellest hoolimata on viimase kahe aasta jooksul misjonitöös tehtud suuri edusamme ja tuhanded hinged on toodud kogudusse. Suurem osa uutest liikmetest on tulnud katoliku kirikust, aga nad on tões kindlad ja ustavad. Nad on kallid juveelid, mis kord hiilgavad Jumala riigis. Kui üks meie jutlustaja kutsus mind oma kogudusele kõnelema Kristusele andumise vajadusest, siis ta juhtis minu tähelepanu 18-aastasele noormehele, keda isa oli peksnud meie koosolekutel käimise pärast. Aga peksust ja vilestusest hoolimata otsustas see noormees koosoleku lõpul Jeesuse järel käia ja ühineda kogudusega.

Selle koguduse kassapidajat külastades nägin teda kümnnise ja annete ümbrikke avamas. Mind ei imestanud kümnnise annete suurus, aga paljudes väikestes annetes võis näha, et Brasiilia õed-vennad on ustavad ka piskus.

Jumala töö areneb siin järjekindlalt edasi. Praegu on käsil misjonikooli ehitamine Ida-Brasiilia unioonis, kus loodame kasvatada rohkem töölisi Issanda töö jaoks. Me tahame siin töö lõpetada üheaegselt teiste misjonipõldude tööga. Me palume õdesid-vendi kõigis hingamispäevakoolides meie eest palvetada, et järgneva 13. hingamispäeva kooli annete läbi Jumala töö siin edeneks.

Me saadame tervitusi kõigile hingamispäevakoolidele maailmas.

H. G. Stoehr,

Ida-Brasiilia misjoni uniooni esimees.

Kas tasub tuua ohvreid misjoni jaoks?

Olen olnud aastaid tegevuses kasvatustöoga Brasiilias. Mis kristlik kasvatus annab inimesele, kellelt ära on võetud kõik hariduse saamise võimalused, selle kohta toon siin ühe näite.

Ühe Brasiilia suurlinna rikkas perekonnas elas teenijatüdruk, kes oli veendunud usklik. Üks adventkoguduse liige kutsus teda külastama koosolekuid, mis pidas seal üks meie evangelist. Tütarlaps külastas koosolekuid ühes oma ema ja õega. Evangeelium äratas temas lootuse ja ühtlasi põleva igatsuse piibli lugemiseks. Kuna ta ei osanud lugeda, püüdis ta mitmel öötunnil asjatult äsja ostetud piiblit lugeda. Ta soovis, et meie kuulutaja piiblist temale ette loeks. Viimase nõuandel ja soovil saadeti tütarlaps meie misjonikooli, kus ta algas õppimist üsna algusest. Kuigi õppimine osutus temale raskeks, saavutas ta siiski eesmärgi ja õppis lugema. Hiljem õppis ta laulmist. Hea hääle tõttu sai temast meie koguduses parim laulja.

Ühel päeval ilmus meie misjonikooli täiesti võõras noormees ja palus end võtta õpilaseks. Koolijuhataja küsis kas tal on soovitus mõne organisatsiooni või isiku poolt. Ta vastas, et tal pole kellelki soovitus ega pole ka raha, aga ta on meie usuga kokku puutunud, seepärast on tal põlev igatsus saada kristlikku kasvatust. Ta palus end üheks kuuks proovile võtta ja ta jäeti kooli tingimisi. Kuna ta oli terve ja töökas noormees, siis ta oli koolile õnnistuseks. Mõne aastase töö ja õppimise järele ta lõpetas jutlustajate klassi. Sellejärele töötas ta kirjanduseevangelistina ja arenes viimaks sütitavaks jutlustajaks. Kui vanem Daniels külastas Brasiiliat, siis õnnistati teda evangeeliumitöösse ja täna on ta Brasiilia edukam evangelist. Küsin veel kord: „Kas tasub tuua ohvreid misjoni jaoks?“

Siin, Brasiilias, on veel tosinaid selliseid kallikive, kes endid võimaluse korral meeleldi ohverdaksid misjoni heaks.

Õnnistagu teid Jumal teie õilsais püüdeis aidates misjoniannete kaudu lõpetada Jumala tööd Brasiilias.

J. H. Böhm.

Loeng hingamispäeval 25. mail.

Kirjandusevangelisti töö

Ida-Brasiilia põuapiirkonnas osutus kirjanduse levitamine vend Terenciole väga raskeks. Sealne lõikus oli kuiva tõttu hävinud. Rahvas ja eriti põllumehed olid rõhutud meeleolus. Aga sellest hoolimata külastas vend Terencio haigeid

ning rõhutuid ja otsis kohtlasi hingi, kes oleksid suutelised mõnda raamatut ostma.

Ühel õhtul, kui ta reisimisest üle orgude ja mägede oli väsinud ning janune, peatus ta ühe lihtsa majakese ees, et küsida juua. Talle vastati: „Meil ei ole vett. Meie kaev ja väike allik on kuivanud. Aga oota, me saadame lapse oma naabri juure, kes siit kaks km eemal on, sealt võib vett saada.“ Vend Terencio ootas. Ja maja omanik küsis temalt: „Mis asja pärast te siin reisite?“ — „Mina müün raamatuid,“ vastas kirjandusevangelist. — „Missuguseid raamatuid?“ — „Raamatuid, milles on kirjutatud Jumala armastusest ja õnnistusplaanist.“ — „Kas need on adventistide raamatuid?“ — „Ja“, ütles kolportöör. — „Kas ma tohin neid näha?“ küsis mees. Siis näitas vend Terencio raamatuid ja kuivanud suu tõttu kirjeldas vaevu raamatut „Uue päeva tulekul.“ Mees vastas: „Selle raamatu ma ostan, kas sul on veel teissuguseid raamatuid?“ — „Ei ole, mul on kaasas ainult raamatute nimistu.“

Kataloogi läbivaatamise järele ostis see perekond veel kaheksa eri raamatut, mille seas oli Piibel ja meie lauluraamat. Vahepeal jõudis kohale karastav vesi. Selle järele jutustas majajärgne vend Terenciole järgnevat: „Aastaid tagasi ma kohtasin reisul noormeest, kes raamatuid müüs. Ma ostsin ühe raamatu, lugesin sellest väikese osa, aga selle järele kaotasin selle raamatu. Ma igatsesin väga uut sarnast raamatut ja kogusin aastate jooksul raha, et esimesel võimalusel osta adventistide raamatuid. Kas te ei võiks saata meile misjonäri, kes meile rohkem õnnistegijast õpetaks? Põua pärast on meil siin praegu nälg ja veepuudus, aga veel suurem on meil nälg ja jänu Jumala sõna järele.“

Igal aastal ristitakse Lõuna-Ameerika kirjandusevangelisti jälgedes palju inimesi. Nad on tööle võidetud trükitud sõna abil. Levitatud kirjanduse läbi on sadades hingedes ärganud huvi töö vastu. Need tõest huvitatud paluvad saata misjonäre, kes neile õpetaksid õnnistuse teed. Mõned sellistest palvetest kõlavad järgnevalt: „Saatke misjonär, kes edasi õpetaks kahtkümmend isikut, kelledest on organiseeritud hingamispäevakool.“ — „Saatke meile misjonär, kes ristiks kaheksa hinge, kes juba kaks aastat peavad Jumala käske.“ — „Kas teie ei võiks saata misjonäri, kes õpetaks meie kaasmaalasi.“ — „Kas te ei võiks meid nõu ja jõuga abistada palvela ehitamises, mida linna rahvas tahab adventistide jaoks püstitada. Linnapea lubas anda maa ja ehitusmaterjali tingimusel, et adventistid sinna saadaks misjonäri.“ Need on vaid mõned kutsetest, mis saabuvad Lõuna-Ameerika kolportööride kaudu.

J. C. Culpepper,
Kirjanduslaos juhataja.

Teiste üle otsustamisest

Mitte kõik vanasõnad ei mõista meid õigeks. „Rääkimine on hõbe ja vaikimine on kuld“, on tõde ka ainult tingimisi, sest vahest on ka rääkimine kuld ja vaikimine kuritegu. Millisel määral on sinu sõnad või sinu vaikimine kuld, seda määrab iga üksik juhtum ise, aga mitte vanasõna.

Muidugi suurimat kahju tekitatakse enamail juhtumeil liig palju rääkimise ja ei mitte liig palju vaikimise läbi. Aga eks ole hea ka „kuldsete sõnade“ läbi elu rikastada?

Niisiis, millal peaksime rääkima ja millal vaikima? Me kõik tahame maailma teha paremaks, ja mitte üksi meie, vaid samuti ka teised. Ja nii see tulebki, et me võtame oma armsa ligimese kombes, mõtted, sõnad ja elu suurendusklaasi alla, loome sellest endale pildi ja siis jutustame teistele kuidas me teisi näeme. Igatahes see pilt teistest võib omada kõikuva ilme. Meie kõnelemine võib olla kas heasoovlik ja sõbralik, või ka eemaletõukav, arvustav ja vihkav. Ma mõtlen, et need asjad enamasti moodustavadki meie kõnelemise sisu.

Õilsamad inimesed, keda mina olen kohanud, on olnud need, kes on pikaldased otsustama teiste üle, kes püüavad oma ligimesele kaasa tunda ja kes on valmis pigem vabandama kui kohe hukka mõistma. Nõrgema iseloomuga näivad mulle need, kes ei arvusta mitte üksnes teiste sõnu ja tegusid, vaid püüavad teist kõigiti alavääristada. Ma tunnen inimesi, kes arvavad teiste inimeste tegude põhjusi paremini tundvat kui oma tegude põhjusi. Aga niisugune seisukohavõtmine näitab kui väike on selle inimese väärtus. See ei ilmuta mitte üksnes tema kõva südant, vaid ka nõrka mõtet.

Jeesuse jüngrid seisis kord näiliselt tähtsa küsimuse ees. Nad tahtsid teada millised inimesed saavad taevasse. (Luuka 13, 23. 24.) Kristuse poolt neile antud vastuse me väljendaksime täna järgmiselt: „Kandke hoolt omaenese hingeõnnistuse eest; see olgu teie suurim ülesanne.“ Nii näib, et teiste eest muretsmine ei toimu mitte alati õigel kaalutlusel. Jeesuse vastus on inimese tagasitõrjumine tema õigetesse piiridesse. Täpselt võetuna me ei või üldse kohut mõista, sest selleks me peaksime olema kõikteadjad. Meil tuleks siis tähele panna mitte üksnes sõnu ja tegusid, vaid ka õieti mõista olukordi, mõjusid ja palju muud. Meil tuleks selleks omada Õn- nistegijale omane iseloom, milles õiglus ja heledus täiendavad kooskõllaliselt üksteist.

Kõik inimesed ei sarnane üksteisele ei keha-

liselt ega vaimselt. Meie olemuse mitmekesisus on nii suur nagu lilledel aasal. Seepärast ütleski tark õpetaja omal ajal: „Ärge mõistke kohut, et ka teid ei mõistetaks hukka.“ Meie eneste ebatäielikkus peaks meid hoidma mõõtmast ligimest oma mõõdupuuga. Milline võiks üldse olla see mõõdupuu, millega me võiksime õieti mõõta ja hinnata oma ligimest. Kui tahame oma ligimeste üle õieti otsustada, siis peame tema võimeid ja andeid tundma, mis Jumal on temale annud.

Ma loen Pühakirjast, et taevariik on inimese sarnane, kes läks võõrale maale ja andis oma varandused oma sulaste kätte. Ja ühele andis ta viis talenti, teisele kaks ja kolmandale ühe, igale mehele tema jõudu mööda. (Matt. 25, 14. 15.) Juba iga üksiku andekus esitab meile raskusi otsustamiseks. Kuidas me tahame oma ligimese üle kohut mõista? Kui sa oled arvesse võtnud tema mõistusevõimed, teadmised, hariduse, koduse kasvatuse ja kõik muu, kas on siis sinu otsus ikka veel niisugune kui sa seda oled väljendanud oma valjude sõnadega?

Jumal ei pea lugu ühestki inimesest enam kui teisest, ja ta ei tee valeotsuseid. Siiski on tema otsused meie mõistes mitmesugused. Nii loeme Ilm. 2, 24. ühest väikesest hulgast, kes pidi keskaja pimeduses ja ilma täieliku evangeeliumivalguseteta elama langenud kristlaste keskel. Kogudusel ei olnud võimalust käia Jumala täieliku õpetuse järele, nii et ta ei suutnud aru saada saatana kavaluse sügavusi. Ja mis ütleb Jumal oma rahva kohta tol ajal? Kas ta murrab katki rõhutud pilliroo? Kas ta hävitab oma vihas selle väikese karjakese? Tema otsus on: „Ma ei pane teile mitte peale muud koormat; pidage kinni mis teil on kuni ma tulen“. Meie oleksime mõelnud ja otsustanud teisiti. Aga tema, see südame- tundja, kelle kohtu ees saab kord kõik maailm värisema ja kelle silmad on kui tuleleegid, näeb risu hulgas kalliskive, ta peab neidsamu kristlasi oma lasteks. Neil ei olnud tol ajal õiget õpetust, sest neil puudus Piibel usujuhtnõrina. Aga Jeesus peab neid siiski oma rahvaks.

Hiljem tuli usupuhastuse ajastu, mis andis rahvale Piibli nende emakeele ning enam selgust ja valgust tõe kohta. Kuid mis me loeme Ilmutuse 3. ptk. esimestes salmides nende kohta, need on valjud sõnad poolelijäetud usupuhastuse kohta: „Ma tean sinu tegusid, et sul on nimi, et sa elad ja sa oled surnud . . . Siis mõtle kuidas sa sõna vastu võtsid ja kuulsid, ja pea seda ning paranda meelt.“

Inimlikult otsustades me oleksime oodanud, et Jumal kiidaks seda kogudust, sest nad olid saanud rohkem evangeeliumivalgust. Aga Jumala silmis on pühitsuseelu enam väärt kui suurem valgus. Ka siin osutub Jeesuse mõõdupuu inimese mõistust ületavaks, mis arvestab igas olukorras kohtlase südamega. Sellele näitab ka Paulus, öeldes: „Jumal on küll niisuguseid teadmatus aegu sallinud, kuid nüüd ta kuulutab kõigile inimestele kõigis paigus, et nad peavad meelt parandama.“ Ap. 17, 30.

Ärgem mõistkem kohut! Mitte üksnes seepärast, „et ka teie peale kohut ei mõisteta“, vaid seepärast, et teie ei suuda mõista õiget kohut. Meie käsi võib samuti käia kui Hiiobil ja tema sõpradel, kes küll pidasid tarku kõnesid, aga siiski said Jumalalt valju noomituse. Nad olid püüdnud kohut mõista asjade üle, mida inimene ei suuda otsustada. Mõõta Jumala mõtteid inimliku mõõdupuuga, on kui püüda toobiga merd tühjaks tõsta. Ei, meie ei või kohut mõista!

Siiski oleks ebaõige kätt suu peale panna ja halba nähes vaikida. Iga kristlase kohus on aidata oma kaasvõitlejat edasi täiuse poole, juhtides armastuses tema tähelepanu oma vigadele. Vead kui niisugused ei tee alati asja traagiliseks, vaid need meetodid, kuidas vigu käsitatakse. Meil on südamest kahju, kui kaasvõitlejad lahkuvad tõe teelt ja eemalduvad kogudusest. Samuti mõjub usklikele armastuseta arvustamine, tehes nõrgad araks ja kõigutades isegi tugevamaid. Sagedasti kuulatakse arvustatavat vanu ja noori, koguduseametnikke ja jutlustajaid, kes on koguduste juhid.

Muidugi ka parimatel meie seast leidub vigu ja nõrkusi. Mooses tegi vigu ja Joosua samuti, nii ka Paulus ja Peetrus. Nemad kannatasid lihanõrte all, tegid valeotsuseid ja astusid eksisamme. Jumal teatas neile nende vigu, nuhtles neid ka, sagedasti väga valjult; aga ta ei lubanud, et ühegi eksija vastu oleks alustatud salajast või avalikku sõjakäiku. Jumal pidas niisugust väljaastumist patuks oma rahva vastu ja nuhtles seda.

Mida peaksime tegema eksinutega? Piibel näitab selgesti, kuidas me peaksime kõnelema, kui keegi on eksinud. „Aga kui su vend eksib sinu vastu, siis mine ja noomi teda nelja silma all.“ Matt. 18, 15. See on imelik, kuid tõsi, et enamail juhtumel just nende sõnade tähelepanemata jätmise osutub raskuste põhjuseks. Selle salmi mõte on: „Ära kõnele kellegi süüst kolmandale isikule.“ Kuid seda me just harilikult teeme. See on aga kindlam viis, kuidas teha väikesest lumepallist suurt lumemäge. Jumal ei saatnud prohvet Natanit mitte ministrite juure

Taaveti patu pärast, vaid otse tema enda juure. Ta ei teeks ka täna teisiti. Taavetile esitati tema patt ilma ühegi kõrvaltähendusega, kuid see sündis põlevast igatsusest teda päästa.

Kuidas me peaksime eksinuga kõnelema? Teoreetiliselt on sellele väga lihtne vastata. Räägi temaga nii, kui sa ootad, et sinuga räägitakse, kui oled langenud niisugusesse olukorda. Kui sa ootad enda jaoks kannatust, kaastunnet, halastust ja andestamist, siis võta need endaga kaasa, kui sa lähed oma venna juure. Ja siiski, kui raske on neid häid nõuandeid heaks teha!

Ainsaks õigeeks eeskujuks meie käitumisel eksijatega võib olla Kristus. Ainult tema meetodi järele võime eksijaid aidata.

Kord tõid variseerid tema juure ühe abielurikkuja naise. Pealekaebajad tahtsid teda surmata. Kristus juhatas nii kaebealuse kui pealekaebajad õigele teele. Ta andis variseeridele mõista, et nemad on ka samas asjas süüdlased, kui see nainegi. Seda ütles neile ka nende südametunnistus ja nad põgenesid sündmusekohalt. Siis teeb Jeesus päästmisetöö. Tema ütlusest: „Ega siis minagi sind hukka mõista,“ patune naine mõistab oma patu suurust, aga samal ajal ta tunneb ka taeva kutset puhtamale, pühamale elule. Nii ei olnud Jeesuse noomitus mitte üksi patu hukkamõistmine, vaid uue elu algus. Nii tuleks ka meil toimida iga eksijaga.

Lahkunute mälestuseks

Mälestame Tapa koguduse vanemat vend **J u h a n N a n t e t**, kes lühikese raske kopsupõletiku läbi uinus viimsele unele oma kodus 9. aprillil. Jumala nõudja on ta olnud suurema osa oma 67 eluaastast, aga erilise rõõmu osaliseks sai ta vastu võttes piibli tõed, mis maailmale avaldatud adventkuulutuse läbi. Loodame, et tema eeskujulik kristlik elu tiivustab meid, tema õdesid-vendi, ja tema armsaid lapsi nende perekondadega, käima Kristuse järel. Meie usaldame endid elus ja teda surmas Jeesuse hooleks, kes on elavate ja surnute Issand, ja loodame teda näha õigete ülestõusmises.
J. D a n i e l.

Leinas mõtleb Tallinna 3. kogudus oma puhkama läinud eriliselt ustavale, tõsisele ja andunud kaasvõitlejale **J ü r i H a l l i k' u l e**, kes suri 28. märtsil. Adventlootus tiivustas teda juba 5 aastat, kuid surm murdis selle õndsusriikka elu tema 68. eluaastas. Meid ja tema perekonda trööstib ainult jälleägemine Kristuse tulemisel, millal jõuame Jumala ülimasse lähedusse. **E. A l u v e e.**

Surma läbi lahkus 14. aprillil Paide kog. liige **R o s a l i e A n n u s**, sünd. 20. juunil 1882. a. Koguduse liige olnud 27 aastat. **V. K ä r m a s.**

M. L. Andreassen: Lunastus

Kui hakkame lugema raamatut, siis on ikka mingi soov või ootus sealt leida midagi, mis tundub tarvilikuna. Me oleme niiõelda heas arvamises selle raamatu kohta. Sisusse enesesse ei ole küll veel tunginud, aga juba ette on aimdus, et sealt leiame midagi vajalikku. Ja mida rohkem me raamatust ootame, seda rohkem võime sealt välja kaevata.

Mida oleks siis tarvis ette teada meie uue raamatu, M. L. Andreasseni „Lunastuse“ kohta, tõuseb meis küsimus. Loomulikult meis eneses peab huvi olema jumalikkude tõdede vastu. Kui me oleme, võib öelda, teadmiste poolel teel, siis tiivustab meid soov üha rohkem teada. Kui võtame selle sooviga ka nimetatud raamatu, siis ta rahuldab meid täiesti.

Kohe esimest lehekülge lugedes tunneme, et seda on kerge lugeda. Väga kerge on sellest aru saada. Meile juba tuntud asjad on esitatud väga kergelt ja lihtsalt. Aga küsime, kas see käsitlus on iseenesest lihtne, või teisiti, miks see nii lihtne on? Vastus on selge. Iga asi on siis lihtne, kui me sellest oleme aru saanud. Ja selles raamatus on avaldatud mõtted nii, et me sellest võrdlemisi kerge vaevaga aru saame; võime mõtte mõtte haaval kaasa mõelda ja nii ongi kogu see käsitlus lihtne ja kerge. Me näeme selles Jumala Vaimu juhtivust, et see küsimus pühamust ja lunastusest on nii selgesti esitatud. Me ootame ju viimasel ajal tundmise suuremaks kasvamist. On töötatud, et tõde peab üha selgemaks minema. Sügavama tundmise kaudu võime saada rohkem osa Püha Vaimu tööst. Et selle raamatu läbi saab jumalik ilmutus ja tõde meile selgemaks, seda võib tunnistada iga lugeja.

Milleks on meile vaja säärast kirjutust, nagu seda on kõnesolev raamat. Me muidugi mõistame, et tõde ise on avaldatud prohvetite ja apostlite ja Kristuse läbi Piiblis ja viimasel ajal Jumala üramardaja läbi Tunnistustes. Me loeme neid. Aga neid lugedes me ootame, et keegi veel tähelepanu juhiks, et me märkaksime nendes olevat mõtet ja tõde. Nende tõdede uurimine sünnib vahendite kaudu. Me vajame nende kohta kuulata kõnesid ja lugeda kirjutusi. Ja nii seda selgemaks nad meile muutuvad. Nii on võinud vend Andreassen olla meile väga kasulik. Ta õpetab meid õieti mõtlema ja leidma need ilmutused, mis on antud lunastusplaani kohta. Ta räägib meile tuntud asjadest, aga ta räägib nii selgesti,

et meil on veelgi midagi uut õppida ning nii võimegi tõesse süveneda. Kõik on see, mis juba alguses on rajatud, mis meie liikumise alguses Jumal on oma sulastele ilmutanud.

Lunastuse plaani on Jumal ilmutanud oma sõnas. Aga et me võiksime sellest aru saada, selleks on tarvis väga paljude asjaoludega tutvav olla. Lunastuse mõiste on väga suur ja lai. Siin ei saagi kõike ära sõnastada. Kui me aga juba oleme juhitud jumalikku mõttesse, siis on nagu tee antud leida tõde, ja siis on võimalik näha, et iga avaldus Pühakirjas lunastuse kohta on iseenesest kooskõlas, ja meile saab mõisteta- vaks lunastuse plaan.

M. L. Andreasseni raamatu kaudu saab meile selgeks, mis iseenesest on igavene õigus. Ja me õpime ka nägema seda, milles seisab inimese eksimine, patt. Vaatlused ja kirjeldused selles raamatus lasevad meile neid tuntud sõnu paista valguses. Sest tõelikult me ju raamatust otsimegi mõtteid. Sõnade taga peituvad mõtted. Me kaevame nagu maa seest kulda. Ja imelik on tunda, kuis selle raamatu sõnad väga kergesti mõtte kätte annavad. Ja me hakkame Pühakirja sõnu mõistma, mida me seni ise ei olnud ära näinud.

Tähtsaid üksikasju lunastuses on: patud saavad andestatud ja patud saavad kustutatud. Tõesti, me ei saa neid mõisteid ühendada. Pühakiri on nad annud lahus; kui me aga need mõisted samastame, siis me ei saa enam lunastusplaani õieti aru.

Edasi saab meile selgeks see tõde, et Kristus on meid ükskord lunastanud, see on, annud õiguse nõuda õiguseteed. Ükskord aga tuleb aeg, kus me saame ära lepitatud, kus meie patt saab kustutatud. Selgeks saab ka see küsimus, millal on kohus õigete ja ülekohtuste üle.

Olgu need mõningad vihjed sellest, mida me võime nimetatud raamatust leida, et võiksime ootustega asuda selle läbilugemisele ja läbitöötamisele.

H. P.

V A J A T A K S E

m e e s r ä t s e p a t j a r ä t s e p a õ p i l a s t.

Sooviavaldused saata kuni 10. maini 1940. a. aadressil: A. Paaksi, Lembitu 14—15, Tallinn.

Wäljaandja: SPN Eesti Siit. Toimetus ja talitus: Merepuistee 14-a, Tallinn.
Wastutaw toimetaja: M. Bärenarub. Abitoimetaja: S. Piit.
Lehmisühind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooksev artve 192.
„Kuttrükk“, Tallinn, RÄÄTIL 4. 30. aprillil 1940. Sünd 15 senti.